

การกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่นมีผลต่อประชาชนอย่างไร

โดยความมุ่งหมายของกฎหมาย ประสงค์ที่จะคุ้มครองให้ประชาชนได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เหมาะสมกับการดำรงชีพ ไม่มีผลกระทบต่อด้านสุขภาพจากการเลี้ยงสัตว์ และเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ รวมทั้งป้องกันเหตุรำคาญด้วย จึงให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นที่จะออกข้อกำหนดของท้องถิ่นที่กำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้ เป็น 3 ลักษณะ คือ

(1) เขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดโดยเด็ดขาด คือ เขตที่แม้ประชาชนจะมีที่เป็นของตนเองก็ไม่อาจเลี้ยงสัตว์ที่ถูกกำหนดได้ เช่น ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยโค กระบือ ม้า แพะ แกะ ในบริเวณรอบหนองบึงที่เป็นแหล่งน้ำอุปโภคบริโภคของชุมชนเพราะจะทำให้แหล่งน้ำสกปรก เป็นต้น

(2) เขตให้เลี้ยงสัตว์บางชนิดไม่เกินจำนวนที่กำหนด เช่น ในเขตชุมชนอาคารพาณิชย์ที่มีผู้อาศัยอยู่อย่างหนาแน่น ไม่สมควรให้มีสุนัขจำนวนเกินกว่า 2 ตัวต่ออาคาร 1 คูหา เพื่อป้องกันมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่ข้างเคียง เป็นต้น

(3) เขตให้เลี้ยงได้โดยมีมาตรการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การเลี้ยงสัตว์ประเภทสุกรตั้งแต่ 20 ตัวขึ้นไปต้องอยู่ห่างจากชุมชนไม่น้อยกว่า 100 เมตร หรือมีแนวพื้นที่ว่างไม่น้อยกว่า 50 เมตรจากโรงเลี้ยง หรือต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียแบบระบบปิด หรือต้องใช้ EM. ในการทำความสะอาดเป็นประจำทุกวัน เป็นต้น

เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นออกเป็นข้อกำหนดของท้องถิ่นแล้ว ก็จะมีผลบังคับต่อประชาชนในเขตพื้นที่นั้น ต้องปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนจะมีโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

ทั้งนี้ การกำหนดเขตควบคุมดังกล่าวจะต้องมีเหตุผลตามข้อเท็จจริงข้างต้น หากไม่มีเหตุผลประชาชนย่อมมีสิทธิฟ้องศาลปกครองให้เพิกถอนข้อกำหนดของท้องถิ่นนั้นได้